

Пролог

На това самотно място смъртта можеше да дойде в безброй форми. Геологът Чарлз Брофи от години се наслаждаваше на дивата му прелест и все пак нищо не можеше да го подготви за жестоката неестествена смърт, която щеше да го сполети.

Четири хъскита, които теглеха шейната с геоложка техника в тундрата, ненадейно забавиха ход и се загледаха към небето.

- Какво има? - попита Брофи и слезе от шейната.

Зад съгъстващите се буреносни облаци летеше двумоторен транспортен хеликоптер и с военна ловкост маневрираше сред ледниковите върхове.

"Странно" - помисли си той. Никога не беше виждал вертолети толкова на север. Хеликоптерът кацна на петдесетина метра от него и вдигна във въздуха парещ облак сняг. Кучетата неспокойно заскимтяха.

Вратата на хеликоптера се отвори и от него слязоха двама мъже. Носеха бели арктически униформи и автомати и припряно се запътиха към геолога.

- Доктор Брофи? - извика единият.

Ученият се озадачи.

- Откъде знаете името ми? Кой сте вие?

- Извадете радиостанцията си, моля.

- Какво?

- Просто го направете.

Обърканият Брофи измъкна радиостанцията от канадката си.

- Искаме да пратите сигнал за бедствие. Намалете радиочестотата на сто килохерца.

"Сто килохерца ли? - Геологът съвсем се смути. - Никой не може да засече сигнал с толкова ниска честота".

- Злополука ли е станала?

Вторият вдигна автоматата си и го насочи към главата му.

- Няма време за обяснения. Просто го направете.

Брофи с треперещи ръце настрои честотата.

Първият мъж му подаде картичка с няколко напечатани реда.

- Предайте това съобщение. Бързо.

Ученият погледна текста.

- Не разбирам. Тази информация не е вярна. Аз не съм...

Мъжът силно притисна дулото на автоматата си към слепоочието му.

Докато Брофи предаваше странното съобщение, гласът му трепереше.

- Добре - каза първият мъж. - Сега се качете заедно с кучетата си в хеликоптера.

Под прицела на автоматите геологът подкара скимтящите хъскита и шейната към товарната рампа на вертолета. Веднага щом се качиха, той се издигна във въздуха и полетя на запад.

- Кой сте вие, по дяволите? - отново попита Брофи. Под канадката си се бе изпотил. "И какво означаваше това съобщение?!"

Мъжете не отговориха.

Когато хеликоптерът набра височина, през отворената врата нахлу вятър. Все още впрегнати в натоварената шейна, хъскитата заскимтяха по-силно.

- Поне затворете вратата - настоя ученият. - Не виждате ли, че кучетата ги е страх!

Мъжете не казаха нищо.

Вертолетът се издигна на сто и двадесет метра и рязко зави над върволица ледени пропасти и цепнатини. Изведнъж мъжете се изправиха. Мълчаливо хванаха тежко натоварената шейна и я блъснаха през отворената врата. Пред ужасения поглед на Брофи кучетата му напразно дращеа и се съпротивляваха на огромната тежест. Скоро вече летяха надолу. След миг заглъхна и протяжният им вой.

Брофи скочи и закрещя, но мъжете го сграбчиха, забутаха го към вратата. Геологът размахваше юмруци и се опитваше да отблъсне яките ръце, които го тласкаха навън.

Безполезно. След малко летеше надолу към пропастите.

1.

Ресторант "Тулос" се намираше в съседство с Капитолия и предлагаше политически некоректно меню от младо телешко и карпачо с конско, което правеше заведението извънредно популярно за толкова важната закуска на силните на деня във Вашингтон. Тази сутрин в "Тулос" имаше много работа - какофония от тракащи прибори, бръмчене на кафемашини и разговори по мобилни телефони.

Когато жената влезе, метрдотелът скришом отпиваше глътка от сутрешното си блъди мери. Той се обърна с опитна усмивка.

- Добро утро. Какво ще обичате?

Жената бе привлекателна, около тридесет и пет годишна: носеше сив фланелен панталон с басти, консервативни ниски обувки и блуза на Лора Ашли с цвят на слонова кост. Имаше изправена стойка - леко вирната брадичка, не арогантно, просто решително. Светлокестенявата ѝ коса беше в най-популярната вашингтонска прическа на телевизионна водеща: буйно разчесана отгоре, спускащи се под раменете къдрици... достатъчно дълга, за да е секси, но достатъчно къса, за да напомня на човек, че навярно е по-интелигентна от него.

- Малко съм закъсняла - скромно отвърна посетителката. - Имам среща на закуска със сенатор Секстън.

Метрдотелът усети неочаквано вълнение. Сенатор Седжуик Секстън бе редовен посетител и в момента беше един от най-известните хора в страната. След като предишната седмица бе помел в първичните избори и дванадесетимата основни кандидати на републиканската партия, сенаторът всъщност беше гарантирал на своята партия номинацията за президент на Съединените щати. Мнозина бяха убедени, че той има всички шансове следващата есен да отмъкне Белия дом от сегашния президент. Напоследък лицето на Секстън сякаш гледаше от всяко национално списание, а лозунгът на

предизборната му кампания можеше да се види в цяла Америка: "Да престанем да пилеем. Да започнем да поправяме".

- Сенатор Секстън е в сепарето си - каза метрдотелът. - А вие сте?...

- Рейчъл Секстън. Дъщеря му.

"Колко съм глупав" - помисли си той. Приликата бе очевидна. Жената имаше пронизвателните очи и изтънченото поведение на сенатора - шлифовано излъчване на гъвкаво благородство. Явно класическата красота на сенатора не се предаваше през поколение, въпреки че Рейчъл Секстън, изглежда, носеше хубостта си с изящество и скромност, от които баща ѝ можеше да се поучи.

- Заповядайте.

Докато водеше дъщерята на сенатора към сепарето, метрдотелът се засрами от множеството мъжки погледи, които я проследяваха - някои дискретно, други не толкова. В "Тулос" се хранеха малко жени и още по-малко приличаха на Рейчъл Секстън.

- Страхотно тяло - прошепна един клиент. - Секстън вече си е намерил нова жена, а?

- Това е дъщеря му, идиот такъв - поправи го друг.

Мъжът се подсмихна.

- Като го знам Секстън, сигурно въпреки това я чука.

Сенаторът говореше на висок глас по мобилния си телефон за един от последните си успехи и вдигна поглед към Рейчъл само колкото да посочи часовника си "Картие", за да ѝ напомни, че е закъсняла.

"Да бе" - помисли си тя.

Малкото име на баща ѝ беше Томас, но много отдавна той бе приел второто си име за първо. Рейчъл подозираше, че е заради повторението на първите букви. Сенатор Седжуик Секстън. Беше среброкос, красноречив политически звяр, надарен със зализания вид на лекар от сапунена опера, което изглеждаше подходящо, като се имаше предвид дарбата му да се превъплъщава.

- Рейчъл! - Баща ѝ изключи телефона, изправи се и я целуна по бузата.

- Здравсти, татко. - Тя не отговори на целувката.

- Изглеждаш уморена.

"Започва се" - помисли си Рейчъл и каза:

- Получих съобщението ти. Какво има?

- Не може ли да поканя дъщеря си на закуска?

Тя отдавна бе научила, че баща ѝ рядко търси компанията ѝ, освен ако няма скрит мотив.

Секстън отпи глътка кафе и попита:

- Е, как са нещата при теб?

- Доста ми е напрегнато. Виждам, че кампанията ти върви добре.

- А, хайде да не говорим за работа. - Той се наведе над масата и сниши глас.

- Как е онова момче от държавния департамент, с което те свързах?

Рейчъл въздъхна. Вече се съпротивляваше на желанието да си погледне часовника.

- Нямах време да му се обадя, татко. И ми се ще да престанеш да се опитваш...

- Трябва да си отделяш време за важните неща, Рейчъл. Без любов всичко е безсмислено.

Хрумнаха ѝ няколко пиперливи отговора, ала тя премълча. В отношенията с баща си нямаше проблем да изпълнява ролята на по-възрастния.

- Искаше да се видим, татко. Каза, че било важно.

- Така е. - Баща ѝ я наблюдаваше внимателно.

Рейчъл усети, че част от защитната ѝ стена рухва под погледа му, и прокле въздействието му върху хората. Очите на сенатора бяха неговата най-голяма дарба - дарба, която сигурно щеше да го отведе до Белия дом. Сякаш по желание, очите му можеха да се пълнят със сълзи и след миг да се проясняват, за да отворят прозорец към пламенната душа, да установят връзка на доверие с всеки. "Всичко е в доверието" - винаги бе казвал баща ѝ. Отдавна беше изгубил нейното, но бързо печелеше това на страната.

- Имам едно предложение - каза сенатор Секстън.

- Нека позная - опита се да затвърди позицията си Рейчъл. - Някой известен разведен мъж си търси млада жена.

- Не се самоиронизирай, мила. Вече не си чак толкова млада.

Тя усети познатата потиснатост, която много често изпитваше при срещите с баща си.

- Искам да ти дам спасителен пояс - заяви той.

- Не знаех, че се давя.

- Не се давиш ти. А президентът. Можеш да скочиш от кораба преди да е станало късно.

- Не сме ли разговаряли вече за това?

- Помисли за бъдещето си, Рейчъл. Можеш да работиш при мен.

- Надявам се, че не си ме поканил на закуска за това.

Лустрото на сенатора леко се пропука.

- Рейчъл, не можеш ли да го проумееш? Това, че работиш при него, ми се отразява зле. На мен и на моята предизборна кампания.

Тя въздъхна. Вече бяха обсъждали този въпрос.

- Аз не работя при президента, татко. Изобщо не го познавам. Работя във Феърфакс, за Бога!

- В политиката всичко е до възприятието, Рейчъл. Изглежда, че работиш при президента.

Младата жена въздъхна и се опита да запази хладнокръвие.

- Работила съм прекалено упорито, за да получа това място, татко. Няма да напусна.

Сенаторът присви очи.

- Знаеш ли, понякога твоят егоизъм наистина...

- Сенатор Секстън? - До масата изневиделица изникна репортер.

Поведението на Секстън мигновено се стопли. Рейчъл изпъшка и си взе кроасан от поставената на масата кошничка.

- Ралф Снийдън - представи се журналистът. - От "Уошингтън Поуст". Може ли да ви задам няколко въпроса?

Сенаторът се усмихна и избърса устата си със салфетка.

- С удоволствие, Ралф. Само побързай. Не искам кафето ми да изстине.

Репортерът учтиво се засмя.

- Разбира се, господине. - Извади миникасетофон и го включи. - Господин сенатор, в своите телевизионни реклами вие призовавате за законодателно осигуряване на равни заплати за жените, както и на данъчни облекчения за младите семейства. Бихте ли коментирали аргументите си?

- Просто съм голям почитател на силните жени и здравите семейства.

Рейчъл едва не се задави с кроасана.

- И докато сме на въпроса за семейството, вие често говорите за образованието - продължи репортерът. - Предлагате изключително спорно съкращение на бюджета, за да пренасочите повече средства към училищата.

- Смятам, че децата са нашето бъдеще.

Рейчъл не можеше да повярва, че баща ѝ е паднал толкова ниско, че да цитира попесни.

- И накрая, господин сенатор, през последните няколко седмици вие направихте огромен скок на първичните избори. Президентът сигурно е обезпокоен. Някакъв коментар за неотдавнашния ви успех?

- Мисля, че е свързан с доверието. Американците започват да разбират, че президентът не е способен да взема сериозните решения, пред които е изправена нашата страна. Неудържимото пилеене на средства от ден на ден ни вкарва във все по-големи дългове и американците все повече осъзнават, че е време да престанем да пилеем и да започнем да поправяме.

Бащината ѝ реторика беше прекъсната от пейджъра в чантата ѝ. Резкият електронен сигнал обикновено предизвикваше недоволството ѝ, но в момента ѝ прозвуча почти мелодично.

Сенаторът възмутено се намръщи, че го прекъсват.

Рейчъл извади пейджъра от чантата си и набра петцифрената комбинация, с която потвърждаваше, че наистина е собственичката на устройството. Пиукането престана и дисплеят замига. След петнадесет секунди щеше да получи текстово съобщение.

Снийдън широко се усмихна на сенатора.

- Дъщеря ви очевидно е заета жена. Чудесно е, че все още имате време да закусвате заедно.

- Както казах, семейството стои над всичко.

Репортерът кимна, после погледът му стана по-твърд.

- Може ли да попитам, господин сенатор, как уреждате конфликтите на интерес с дъщеря си?

- Какви конфликти? - Сенатор Секстън с невинно смущение наклони глава. - Какви конфликти имате предвид?

Рейчъл вдигна поглед и позата на баща ѝ я накара да сбърчи нос. Знаеше точно накъде води това. "Проклети репортери" - помисли си тя. Половината получаваха пари от политици. Журналистите наричаха такива въпроси "грейпфрут" - привидно трудни въпроси, които всъщност предварително бяха предназначени да спечелят одобрението на читателите за сенатора, тема, която баща ѝ лесно можеше да развие и да изчисти някои съмнения.

- Хм, господин сенатор... - Репортерът се прокашля, като имитира неловкост.
- Конфликтът е, че дъщеря ви работи при вашия съперник.

Сенатор Секстън избухна в смях.

- На първо място, Ралф, ние с президента не сме съперници. Просто сме двама патриоти с различна представа за управлението на страната, която обичаме.

Снийдън просия. Бе получил цитата, който му трябваше.

- А на второ?

- На второ място дъщеря ми не работи при президента, а в разузнавателната сфера. Събира разузнавателни доклади и ги праща в Белия дом. Това е относително нископоставена длъжност. - Той замълча за миг и се обърна към Рейчъл. - Всъщност, скъпа, не съм сигурен, че изобщо си се запознавала с президента.

Тя го стрелна с изпепеляващ поглед.

Пейджърът изпиука и привлече вниманието ѝ към изписалото се на дисплея съобщение.

-НЗБ ЯВ ДИРНРС-

Рейчъл мигновено го разшифрова и се намръщи. Съобщението беше неочаквано и определено носеше лоша новина. Поне имаше оправдание да си тръгне.

- Господа - каза тя. - Сърцето ми се къса, но трябва да тръгвам. Закъснявам за работа.

- Преди да си тръгнете, госпожице Секстън, бихте ли коментирали слуховете, че сте дошли на тази делова закуска, за да обсъдите възможността да напуснете сегашната си работа и да се включите в предизборната кампания на баща си? - бързо попита репортерът.

Рейчъл се почувства така, все едно някой е плиснал горещо кафе в лицето ѝ. Въпросът я свари напълно неподготвена. Тя погледна баща си и усмивката му ѝ подсказа, че всичко е инсценирано. Прииска ѝ се да се хвърли през масата и да го намушка с някоя вилица.

Репортерът тикна касетофона в лицето ѝ.

- Госпожице Секстън?

Младата жена се обърна към него.

- Виж, Ралф, или както там ти е името, ще ти го кажа направо. Нямам намерение да зарежа службата си, за да работя при сенатор Секстън, и ако публикуваш нещо друго, ще ти трябва обувалка, за да измъкнеш тоя касетофон от задника си.

Репортерът се ококори и като криеше усмивката си, изключи касетофона.

- Благодаря и на двама ви. - После изчезна.

Рейчъл мигновено съжали за избухването си. Беше наследила бащиния си нрав и това я вбесяваше. "Спокойно, Рейчъл. Успокой се".

Баща ѝ неодобрително се вторачи в нея.

- Не е зле да се научиш да запазваш самообладание.

Тя стана.

- Срещата приключи.

Сенаторът очевидно и без това бе свършил с нея, защото извади мобилния си телефон и набра нечий номер.

- Чао, скъпа. Отбий се тия дни в офиса да се видим. И се омъжи, за Бога! Вече си на трийсет и три.

- На трийсет и четири - ядосано го поправи тя. - Секретарката ти ми прати картичка за рождения ден.

Секстън мрачно се подсмихна.

- На трийсет и четири. Почти стара мома. Знаеш ли, на трийсет и четири аз вече се бях...

- Оженил за мама и чукаше съседката ли? - Думите прозвучаха по-високо, отколкото искаше, и увиснаха в случайно затишие. Клиентите наоколо се обърнаха към тях.

Погледът на сенатор Секстън се вледени, два кристала се впиха в нея.

- Внимавай в картинката, момиче.

Рейчъл се запъти към вратата. "Не, ти внимавай, сенаторе".

2.

Тримата мълчаливо седяха в термопалатката. Навън вилнееше леден вятър, който заплашваше да я откъсне от колчетата. Нито един от мъжете не обръщаше внимание на това - всички бяха попадали в много по-опасни ситуации.

Палатката им беше чисто бяла, опъната в плитка вдлъбнатина, далеч от чужди погледи. Комуникационната им техника, транспортните им средства и въоръжението им бяха супермодерни. Командирът имаше позивна Делта Едно: мускулест и гъвкав, с очи, пусти като местността, в която бяха базирани.

Военният часовник на китката му остро изпиука. Звукът идеално съвпадна с пиукането на часовниците на другите двама.

Бяха изтекли още тридесет минути.

Беше време. Пак.

Делта Едно излезе в мрака и брулеция вятър. Обходи огрения от луната хоризонт с инфрачервен бинокъл. Както винаги, съсредоточи вниманието си върху постройката. Тя се намираше на хиляда метра от тях - огромна странна сграда, издигаща се над голия терен. Групата му я наблюдаваше вече от десет дни - още от построяването ѝ. Делта Едно не се съмняваше, че информацията в нея ще промени света. Няколко души вече бяха дали живота си, за да я защитят.

В момента всичко навън изглеждаше спокойно.

По-важно обаче бе какво става вътре.

Той се върна в палатката и каза:

- Време е.

Другарите му кимнаха. По-високият, Делта Две, отвори лаптоп и го включи, постави ръка върху един механичен джойстик и леко го премести. На хиляда метра от тях скритият в сградата разузнавателен робот, голям колкото комар, получи сигнала и се съживи.

3.

Рейчъл Секстън караше бялата си "Интегра" по магистрала "Лийсбърг". Все още бе ядосана. Голите кленове в подножието на Фолс Чърч ясно се очертаваха на фона на мартенското небе, но спокойната обстановка не допринасяше за душевното ѝ състояние. Успехът на баща ѝ в първичните избори би трябвало да му даде поне капка благоприличие, но изглежда, само подхранваше огромната му самонадеяност.

Измамата му беше двойно по-болезнена, защото Рейчъл нямаше други близки роднини. Майка ѝ бе починала преди три години - опустошителна загуба, която още разкъсваше сърцето ѝ. Утешаваше я само това, че смъртта с иронично съчувствие е освободила майка ѝ от дълбокото отчаяние, резултат от нещастния брак със сенатора.

Пейджърът ѝ отново изпиука и я върна от унеса ѝ към пътя пред нея. Новото съобщение беше същото.

-НЗБ ЯВ ДИРНРС-

"Незабавно се явете при директора на НРС". Тя въздъхна. "Идвам, за Бога!"

Рейчъл с растяща неувереност стигна до обичайния изход, зави по частния път и спря пред бронираната будка на входа. Това бе магистрала "Лийсбърг" 14225, един от най-секретните обекти в страната.

Докато охраната проверяваше колата за подслушвателни устройства, Рейчъл се загледа в исполинската сграда в далечината. Обхващаният близо сто хиляди квадратни метра комплекс величествено се издигаше над шестдесет и осем акра залесена площ край Феърфакс, Вирджиния. Фасадата на постройката представляваше бастион от огледално стъкло, което отразяваше множеството сателитни чинии, антени и радиокуполи наоколо и удвояваше и без това внушителния им брой.

След две минути Рейчъл паркира и прекоси идеално поддържаното пространство пред главния вход, където висеше гранитна плоча.

НАЦИОНАЛНА РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА (НРС)

Двамата въоръжени морски пехотинци от двете страни на бронираната въртяща се врата се взираха право пред себе си. Рейчъл мина между тях. Испита същото усещане, както винаги, когато идваше тук - че влиза в търбуха на заспал великан.

В сводестото фойе се носеше далечно ехо от приглушени разговори, сякаш думите се процеждаха от офисите на горните етажи. Грамадна мозайка от плочки съобщаваше целта на НРС:

ГАРАНТИРАНЕ НА СВЕТОВНОТО ИНФОРМАЦИОННО ПРЕВЪЗХОДСТВО
НА САЩ ПО ВРЕМЕ НА ВОЙНА И МИР.

По стените висяха големи снимки - изстрелване на ракети, кръщаване на подводници, инсталации за радиозасичане - големи успехи, на които можеха да се радват само в тази сграда.

Както винаги, Рейчъл усети, че проблемите на външния свят избледняват. Тя навлизаше в света на сенките. Свят, в който проблемите громоляха като товарни влакове и решенията се издаваха само шепнешком.

Докато се приближаваше към последния контролен пост, младата жена се чудеше какъв проблем е станал причина пейджърът ѝ да иззвъни два пъти за последните тридесет минути.

- Добро утро, госпожице Секстън. - Човекът от охраната пред стоманената врата ѝ се усмихна.

Тя отговори на усмивката му и мъжът ѝ подаде малък тампон.

- Знаете процедурата.

Рейчъл взе херметично запечатания памучен тампон, разопакова го и го постави в устата си като термометър. Поддържа го под езика си две секунди, после се наведе напред и позволи на охранителя да го извади. Той пхна мокрия тампон в отвора на апарата зад себе си. На машината ѝ трябваша четири секунди, за да потвърди ДНК в слюнката на Рейчъл. На монитора се появи снимката ѝ и до нея пропусъкът ѝ.

Мъжът ѝ намигна.

- Май още сте си вие. - Той извади използвания тампон от автомата и го пусна в друг отвор, където той мигновено бе изгорен. - Приятен ден. - Охранителят натисна бутона и грамадната стоманена врата се отвори.

Докато навлизаше в лабиринта от оживени коридори, Рейчъл с удивление си помисли, че мащабите на тази организация дори след шест години я изпълват със страхопочитание. Службата имаше още шест сгради, в нея работеха над десет хиляди агента и струваше на страната над десет милиарда долара годишно.

НРС в пълна секретност изграждаше и поддържаше изумителен арсенал от свръхмодерна шпионска техника: инсталации за световно електронно подслушване, шпионски сателити, излъчвателни чипове, вградени в телекомуникационни продукти, дори глобална военноморска разузнавателна система, наречена "Класик Уизърд", тайна мрежа от хиляда четиристотин петдесет и шест хидрофона, поставени на морското дъно и способни да следят придвижването на корабите по света.

Техниката на НРС не само помагаше на Съединените щати да печелят военни конфликти, но и осигуряваше безкраен поток от мирновременни сведения на институции като ЦРУ, УНС и министерството на отбраната, съдействаше в борбата срещу тероризма и екологичните престъпления и снабдяваше хората, които определяха държавната политика, с необходимите им данни за взимане на обосновани решения по огромен брой въпроси.

Рейчъл работеше като "обобщителка". Тази дейност изискваше анализ на сложни доклади и прецеждане на тяхната същност в сбити информации от по една страница. Тя се бе оказала идеална тъкмо за такава работа. "Толкова години се боря с глупостите на баща си" - помисли си Рейчъл.

Сега заемаше главния обобщителски пост в НРС - разузнавателна свръзка с Белия дом. Отговаряше за пресяването на ежедневните разузнавателни доклади на Службата, определяше кои материали са важни за президента, обобщаваше сведенията в рамките на една страница и ги пращаше на съветника по националната сигурност на президента. Според жаргона на НРС Рейчъл Секстън "произвеждаше завършен продукт и обслужваше клиента".

Въпреки че работата беше трудна и отнемаше много време, този пост бе почетен за нея, начин да отстоява независимостта си от баща си. Сенаторът безброй пъти ѝ бе предлагал да я издържа, ако напусне НРС, но тя нямаше намерение да стане финансово зависима от човек като Седжуик Секстън. Майка ѝ беше свидетелство за това какво може да се случи, когато мъж като него държи прекалено много козове.

Пиукането на пейджъра ѝ отекна в мраморния коридор.

"Пак?" - Даже нямаше нужда да проверява съобщението.

Като се чудеше какво става, Рейчъл се качи на асансьора, прескочи своя етаж и продължи нагоре.